

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **I. K.**, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Pardubicích**, se sídlem Čechovo nábřeží 1791, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 17. 4. 2013, č. j. 52 A 68/2012 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích usnesením ze dne 11. 3. 2013, č. j. 52 A 68/2012 – 46 ve spojení s opravným usnesením ze dne 17. 4. 2013, č. j. 52 A 68/2012 - 49, rozhodl tak, že pan M. K. není osobou zúčastněnou na řízení o žalobě, kterou podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2012, č. j. ZKI PU-O-27/191/2012/6. Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska, zda byla podána osobou k tomu oprávněnou, neboť pouze v tomto případě by bylo lze kasační stížnost soudem projednat.

Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 15. 12. 2005, č. j. 1 Azs 155/2004 - 47, příst. na www.nssoud.cz, vyslovil následující právní názor: „*Institut osoby zúčastněné na řízení upravený v § 34 s. ř. s. představuje komplexní úpravu procesního účastenství pro potřeby soudního řádu správního. Svým pojetím se liší od institutu vedlejšího účastenství v § 92 a § 93 občanského soudního řádu. Zatímco vedlejší účastník dle občanského řádu soudního poskytuje jakousi procesní pomoc jedné ze stran, osoba zúčastněná na řízení hájí svá vlastní práva, která mohou být správním úřadem dotčena. Odlišná koncepce obou*

forem účastenství je patrná nejen z důvodové zprávy k soudnímu řádu správnímu (srov. sněmovní tisk č. 1080/0), ale též z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 15. září 2005, č. j. 1 As 26/2004-63, či rozsudek ze dne 31. srpna 2005, č. j. 7 As 43/2005-51).

Jestliže je smyslem institutu osoby zúčastněné na řízení umožnit osobě od účastníka odlišně bránit vlastní práva a povinnosti, toto pojetí se promítá do žalobní legitimace osoby na řízení zúčastněné. Osoba zúčastněná na řízení sleduje své vlastní zájmy, tedy ochranu svých vlastních práv a povinností. Tyto mohou být v jednotlivém případě shodné se zájmy účastníka, důvodem jejich shody je však průnik dvou různých množin v jednotlivém případě, nikoliv jejich obecná totožnost.

Usnesení, kterým soud vyslovil, že daná osoba není osobou zúčastněnou na řízení podle § 34 s. ř. s., se může dotknout toliko práv a povinností osoby, která tato práva uplatňuje, a nikoliv práv a povinností účastníka. Proti tomuto usnesení mohou kasační stížnosti brojit toliko osoby, které se domnívají, že jim postavení osoby zúčastněné na řízení svědčí a nikoliv účastník, jehož práva a povinnosti nejsou tímto usnesením dotčena.

Tomuto závěru svědčí i procesní úprava přizvání osoby zúčastněné na řízení dle § 34 odst. 2 a 4 s. ř. s. Účastník (žalobce) má vůči soudu pouze právo informační: ve svém návrhu je povinen označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení. Tím však jeho procesní práva končí. Rozhodnutí, zda je daná osoba zúčastněná na řízení vydává předseda senátu, a to buď ve formě negativní (usnesením) nebo pozitivní (přibráním dané osoby jako osoby zúčastněné na řízení pro další řízení bez vydání samostatného usnesení v tomto smyslu). Rozhodnutí však může iniciovat pouze osoba, která si postavení osoby zúčastněné na řízení nárokuje.

Systematickým a logickým výkladem lze pak dovodit, že má-li v prvním stupni nárok na rozhodnutí soudu pouze osoba, která se na soud obrací s žádostí o přiznání statutu osoby zúčastněné na řízení, to samé platí i při přezkumu kasačním. Pouze osoba tvrdící, že je osobou zúčastněnou na řízení má možnost vyvolat rozhodnutí soudu prvního stupně, pouze ta samá osoba pak může proti případnému zamítavému usnesení soudu prvního stupně podat kasační stížnost. Opačný výklad by vedl k absurdní situaci, kdy by hlavní účastník mohl kasační stížností napadnout něco, na co nemá nárok před krajským soudem.

Tento závěr je plně v souladu s ústavní povinností (správních) soudů poskytovat ochranu individuálním právům (čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod; článek 6 odst. 1 ve spojení s článkem 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Pokud by se osoby, kterým bylo odepráno postavení osob zúčastněných na řízení domnívaly, že se tak stalo protiprávně, jejich kasační stížnosti a ochrany jejich subjektivních práv poskytnou správní soudy ochrany. V případě hlavního účastníka se však jedná o odlišnou situaci – jeho procesní práva dotčena nejsou.

Vzhledem ke skutečnosti, že v daném případě podala kasační stížnost stěžovatelka a nikoliv p. M. K., kterému bylo napadeným usnesením krajského soudu odepráno postavení osoby zúčastněné na řízení, lze výše uvedený právní závěr plně aplikovat i v projednávané věci. Nejvyšší správní soud neshledal důvod k tomu, aby se od něj odchýlil.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl, neboť byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou [§ 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]; za této situace nevyzýval Nejvyšší správní soud stěžovatelku ani k úhradě soudního poplatku a doplnění povinného zastoupení advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

pokračování

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2013

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu